

er haar voorge-
ld. Dit systeem
onder het pau-
Maar daardoor
et geheel insuf-
in tot stand ko-
ar dat de kolos-
dan een derde
holieke wereld-
trend steunt op
sich compromit-
s, die op filoso-
ad dat zij moet

de K.V.P. zich
lek van de re-
aar de Christe-
g was, zelfs als
Spaak te be-
aansel gezags-
rde K.V.P.?
P. ambtenaren,
nhten?

orgaan, dat in
in de konings-
en eens bevrijd
et in de laatste
odsdienstige at-

ijdenis aan de
e H. Schrift.

J. VERBRUGH.

DE SCHRIFT

van een reeds
de", welke lui-
it. Het is een
geloof van den
zich „aansluit
t lichaam van
is zonder meer
g van den doop
aan deze kuype-
cipieel roomsch
antsch beginsel
ie een aparte
ament dus een
aan het woord,
i zijn weldaden,
verbond, mate-
nent zelfstandig
de verhouding
sacrament ter
van den pries-
(4).

aulus zelfs niet
en hemelsbreed
schen Kuypers
„zich bekleeden

bekleeden met
chiedt zal ik in
ag nog een en

met grote klem:
is de doop, dat
rschillig wie en
rdt bediend.

van Calvijn, die
eft zich immers
fat bij zeer vele
eitelijk nooit tot
dat Paulus hier
en op de goede
e tekenen steeds
D.w.z. dan ver-
christus met het

sproken, die van
dij zijn in Chris-
k met Christus
zen ook m.i. in
elen gij gedoopt
ssief) — maar:
— geloofsactief
vlg gebruik van
lanten zich met

loop, en dit ge-
dan zou ik me
en denken, maar
le kindertjes op
in (actief!) met
it is het onver-
mmers).

re Galaten wer-
lige Galaten was
in zijn K.V. En
zijn geestelijken
lijke beteken-
r innige vereen-
ten en den Heere

towel Greijdanus
ijn meest eigen-
Greijdanus zegt:
zegt (als ik me
a onveranderlijk
ig.

Ik meen, dat Greijdanus, op zuiver exegetische gron-
den (de actieve vorm van *evangelium*, „beeld van een klee-
aandoen voor de gedachte van toe-eigening van geeste-
lijke hoedanigheden", Comm.) gelijk heeft. Ik geloof
met hem, dat het hier gaat over de toe-eigening van
dat ons in de belofte des Verbonds, gelijk die in de
Doop verzegeld wordt, wordt aangeboden, ja geschon-
ken: Jezus Christus en al Zijne weldaden.

De één moge dit noemen: het ware wezen van de
Doop, en de ander: de vrucht en het nut of effect van
de Doop. Als maar vaststaat dat de Doop niet voor
allen is: een gedoopt zijn in Christus, en niet bij allen
het effect bereikt, van het zich bekleden met Christus.
Want, naar uw eigen weergave van Calvijn's mening:
„als Paulus met hypocrieten te doen heeft, die met de
uiterlijke tekenen pralen, predikt hij, wat voor een ijdel
en nutteloos ding het uiterlijk teken is, en gaat hij hevig
tekeer tegen hun verkeerd vertrouwen."

Antwoord. Om de kwesties welke de vrager in
dit artikel aanvoert zoo duidelijk mogelijk te stellen
wil ik op het volgende wijzen.

1o. De doop — evenals het avondmaal — is de ver-
zegeling van Gods belofte. Van die belofte, waarvan
Christus met al zijn schatten en gaven de „inhoud" is.
Deze doop is, wanneer ze naar Gods inzettingen wordt
bediend, altijd waarachtig, echt, vol, volkomen,
krachtadig. Hij heeft dan steeds d e n z e l f d e n
„inhoud". Of, zooals de reformatoren en de gerefor-
meerde confessies steeds zeggen: de „waarheid" van
den doop (d.w.z. Christus en al zijn weldaden) is altijd
aan het „teeken" van den doop verbonden. In en bij
den doop is dus Christus' lichaam en bloed, ja Hij-
zelf, aanwezig. Niet zooals de roomschen beweren,
doordat het water van den doop als zoodanig de
d r a g e r wordt van de genade! Neen, om een woord
van Calvijn te gebruiken, de „waarheid" van den doop
is aan 't teeken van den doop op geestelijke wijze
verbonden. Dat wil zeggen: door en in de be-
lofte, die, door den Heiligen Geest gesproken, het
eerste en het laatste, het een en het al van den doop is.

2o. Wanneer nu deze doop naar de instelling van

„GOED VRIJGEMAAKT"

Men kan nogal eens beleven, dat tusschen broeders
van één zelfde kerk, van wie A over bepaalde kwes-
ties (politiek, verenigingsleven, voortgaande refor-
matie etc.) anders denkt dan B, zich een gesprek ont-
wikkelt als volgt:

A tot B: als jij zóó denkt, dan ben jij niet goed
vrijgemaakt; want vrijmaking beteekent een open oor
willen houden voor alle consequenties, die ik trek.

B tot A: zwijg maar, als je niet anders spreken
kunt, want ik heb me in '44 met volle overtuiging
vrijgemaakt, ik ben dus niet zoo goed vrijgemaakt als
jij en wil die kritiek van jou niet hooren.

Soms eindigt het gesprek op de bekende manier:
niets doorgesproken; hoofden heet, harten koud.

Aan wie de schuld?

Waarschijnlijk een beetje aan beide kanten.

Want A ziet de vrijmaking als o b l i g a t i e tot
een bepaalde houding ten aanzien van de toekomst.
En B ziet haar als gehoorzame afwijzing van be-
paalde opgelegde, maar ongeoorloofde bindingen uit
het verleden.

En daarin zeggen ze allebei iets goeds. Maar zoo-
lang ze niet verder komen zeggen ze ook allebei te
weinig.

A heeft gelijk als hij meent, dat de vrijmaking een
obligatie inhoudt tot het volgen van een bepaalde ge-
dragslijn voor de toekomst. Maar hij vergeet, dat
de eischen, die God ons stelt op politiek, sociaal, eco-
nomisch, wetenschappelijk gebied voor allen gelden,
ook voor niet-vrijgemaakten. Vrijmaking van ons op-
gelegde verkeerdheden is inderdaad, als 't geen kop-
pigheid, en geen uiting van een recalcitrant geest
geweest is, een genadegave Gods; en in zooverre elke
ons bewezen gunst als zoodanig ons oproept tot groo-
teren ijver, verscherpte aandacht en een meer criti-
sche terreinverkenning mag men zeggen: laat die vrij-
making u een spoorslag zijn tot zwaardere inspanning.
Alleen maar: de roeping daartoe lag er ook vóór de
vrijmaking. Die is geen norm; norm blijft alleen Gods
wet. Als A tegen B.

B van zijn kant heeft gelijk, als hij de vrijmaking
ziet als een besluite en onvermijdelijke keus in het
verleden. Hij heeft gelijk, als hij verlangt dat men
deze daad erkenne in haar volle waarde, gehoorzame
reactie op een scheefgetrokken concrete situatie. Maar
ook hij schijnt te vergeten, dat vrijmaking geen aflaat
beteekent van plichten, die men vóór de vrijmaking
had.

Zou niet meermalen ons gesprek meer vlotten, als
we ons hiervan doordrongen: door de vrijmaking heb-
ben wij banden van ons afgeschud, die onbevoegden
en niet daartoe gemachtigden aan de kerken en aan
ons wilden opleggen. En dat afschudden van die ban-
den maakte ons vrij „van" iets, dat niet bij ons hoor-
de, om weer vrij te kunnen worden „tot" wat wij
hadden te doen óók voor 1944.

Vóór 1944 zeiden we: de school is van de ouders.
Wij moesten dat tenminste zeggen. Wij zijn vrij-
gemaakt niet om die schoolkwestie te stellen. Want
die was niet in geding. Maar als wij nu elkander gaan
opwekken om dien ouden stokregel (de school van de
ouders) weer ernstig te nemen, dan moet B niet te-
gen A zeggen: ik heb me goed vrijgemaakt; dat liep

Christus bediend wordt, dan wordt daarin en daar-
door ook de „waarheid" van den doop aan den doope-
ling gegeven. Dat wil zeggen: dan geeft Christus Zich-
zelf met al zijn heil in en door den doop aan de doo-
peligen. Het is de leer der reformatoren en van de
gereformeerde Kerken, dat, omdat God waarachtig
is en dus ook het door Hem bediende sacrament steeds
waarachtig is, Christus' lichaam en bloed, ja Hijzelf,
met al zijn schatten en gaven aan allen, die naar
Gods aanwijzing worden gedoopt, aangeboden, toege-
reikt, voorgehouden, gegeven worden (Calvijn gebruikt
in dit verband werkwoorden als offerre, porrigere,
exhibere, dare). Heel duidelijk zegt Calvijn dat b.v.
in de volgende uitspraak van zijn Institutie over het
avondmaal: En dit is de „ongeschondenheid (of: vol-
komenheid) van het sacrament, welke de geheele we-
reld niet kan schenden, dat het vleesch en bloed van
Christus even waarlijk den onwaar-
digen gegeven wordt (dani) als Gods
uitverkoren geloovigen". En Luther
gaat in zijn grooten Catechismus verschrompeld te keer
tegen de verwaten en dwaze menschen, die zeggen:
waar geen geloof is, daar is ook de doop niet echt.
Dat is z.i. even dwaas als wanneer ik zou beweren:
wanneer ik niet geloof, dan is ook Christus niets, of:
wanneer ik niet gehoorzaam ben, dan is ook mijn
vader, moeder en de overheid niets! Is dat nu een
goede conclusie, zoo vraagt hij, dat, wanneer iemand
niet doet, wat hij doen moet, het ding dat daarbij in
geding is, ook niet bestaat of geldt? Ik keer het liever
om, zoo gaat hij voort, en concludeer veeleer zoo: juist
daarom is de doop iets en iets goeds omdat men hem
niet goed ontvangen kan. Want wanneer hij in zich-
zelf niet goed was, zou men hem ook niet kunnen mis-
bruiken, noch zich daaraan bezondigen! De stelling:
het misbruik heft de substantie van iets niet op, maar
bevestigt dat, geldt ook t.o.v. den doop. Want goud
blijft e r n i e t m i n d e r g o u d o m a l
d r a a g t e e n h o e r d a t o o k m e t z o n d e
e n s c h a n d e.

C. V.

KERKELIJK LEVEN

niet over schoolzaken, blijf dus van me af met die
schoolzaken. Want hij moet bedenken: ik ben vrijge-
maakt om o n g e h i n d e r d mijn kerkelijk leven te
kunnen leiden. Ik moet dus vragen, onverschillig wie
over die school begint: heb ik niet vóór 1944 hetzelfde
de moeten zeggen: de school voor de ouders? Aan den
anderen kant moet A niet tot B zeggen: als jij niet
dadelijk zoo doet als ik, dan ben je niet goed vrijge-
maakt. Want A moet bedenken, dat hij met alle mo-
gelijke menschen met alle mogelijke inzichten nog zou
leven in één verband, als er geen 1944 geweest was.
En dat hij dan den eisch: de school voor de ouders
niet fundeeren zou in de vrijmaking, net zoo min als
in de Afscheiding, de Doleantie, maar in Schrift en
Confessie. Hebben we mekaar vóór 1944 om de ooren
geslagen met 't zeggen: je bent geen goeie afgeschei-
dene? Geen goeie Doleerene? We hebben wel gezegd:
laat Grosheide een candidaat niet dwingen, te ver-
klaren dat Hel de Cock een ketter was, toen hij zei:
sacramenten verzegelen geen inwendige aanwezige
genade, maar de belofte Gods. Maar we hebben niet
gezegd: Grosheide, wees een tweede Hel de Cock!
Ik wou voor wat ons betreft terug naar de BREEDTE
van alle getallen, die we vóór 1944 hadden (en nog
breder), en dan met al die getallen doordringen naar
de diepte van waarachtige reformatie, zooals die
vereischt was en bepleit werd vóór 1944.

Wat zelfde geldt voor de politiek en andere kwes-
ties. Meet elkaar niet naar 1944. Want ook 1944 moet
zelf gemeten worden. Meet u zelf en elkaar naar Gods
wet. En baseer de eischen die ge elkaar stelt, niet
in 1944, doch naar de oude ook voor 1944 erkende
maatstaven. Een „aanleiding" tot nieuwe bezin-
ning was 1944 wel. Maar de grond voor den eisch
daartoe ligt op de „bergen der eeuwigheid". Laat
elkaar goed zien, dat 't niet u w schuld is, maar
die van anderen, dat ge thans zonder hen verder moet.
En laat uw eischen ledereen kennen als eischen, die
ge ook zonder vrijmakingsnoodzaak elkaar zouden
stellen.

Want pas op, dat ge niet in de fuik loopt. Het zijn
anderen, die zich niet wilden geven in 1944 aan wat
toch hun plicht was, en nu zeggen: vrijmaking kweekt
een seclarischen geest. Als B tegen A en A tegen B
opponeert op deze manier, dan loopt de één gevaar,
op deze kritiek van buitenaf te reageeren met een
zekere nijdigheid, die nu „van-den-weeromstuit" nog
een schepje er boven op gooit. En de andere loopt
gevaar, te zeggen: daar zit wat in; en dan geeft hij
meteen zichzelf een allure van breedheid, door te zeg-
gen: maar ik sla niet door.

Hij moest liever vragen: zou ik, als 1944 er niet
geweest was, ook me hebben afgemaakt van kwesties
als deze?

Zoo ja, dan is dat niet best.

Wij zijn goed vrijgemaakt, om weer de goeie gere-
formeerden van vóór '44 te worden. Niet wij zijn ver-
anderd, doch die anderen. En we zijn goeie gerefor-
meerden als van vóór 1944 om goeie christenen te
kunnen zijn, die op een concrete situatie (neem b.v.
de kwestie van de aantasting der souvereiniteit van
de kroon) van vóór of van na '44 te reageeren con-
form de wet van God.

K. S.

Een stem „van elders"

In het blad „Der Waarheid Getuigenis geven"
(Maart 1951), redactie-adres: C. Costerus, Nunspeet,
lezen we:

We bespreken thans de positie van de Geref. Bond
enz. Al hun actie heeft, in het verleden en in het heden
bestaan in SIDDEREN. Sidderen voor reuzen. Strijden
deden ze NOOIT. En ieder, die tot hen zeide: U moet
die „reus" bekampen, voegden ze toe: „Ik ken uwe
boosheid wel". De reus der onwettige Synode van 1816,
waarvan de huidige Synode een RECHTMATIGE voort-
zetting is, doet hen..... sidderen.

Wat zijn dan de art. 31-ers, die de „reus" in de
Geref. Kerken bekampen, met inzet van hun ambt,
traktament, kerkelijke goederen, relaties, eer, lidmaat-
schap, enz. toch GELOOFSHELDEN. Wat hebben deze
mensen teruggegrepen naar de autonomie der gemeen-
ten, naar het herstel van het gezag der ouderlingen.
Overheersing van de ene ambtsdrager over de andere
komt bij de art. 31-ers niet voor. Zij stellen zich in de
weg der gehoorzaamheid, om des Heeren inzettingen
te handhaven. Hun prediking is Schriftuurlijk en vrij
van opspraak. En te verkiezen boven de prediking der
Geref. Gemeenten, waar vanaf de kassel o.a. gepredikt
wordt, „dat de beloften voor onbekeerden net zoveel
waarde hebben als voor de varkens". (Zóó is dat gezegd
en bedoeld). En waar ernstig moet worden vermoed....
dat de „bevinding" uit oude schrijvers wordt geïmiteerd.

Even verder lezen we:

Het is zeer ondeskundig van de theologen der Geref.
Gem., die talloze malen in hun kerken voorlezen: „Die
de verstokte Pharao met al zijn heil in het Rode Meer
verdrongen heeft", en dan NOG NIET inzien, dat God
Pharao en zijn gevolg niet als een troep varkens ver-
drongen heeft. Dat deed God na een 10 maal herhaald
aanbod van genade, zóó overweldigend en majesteit-
lijk, dat zelfs de meest verharde zondaar daarvan onder
de indruk zou moeten geraken. En de Heere verstokte
op dat aanbod Pharao's hart. Daardoor werd Gods eer
dermate verhoogd, dat dit NU NOG vanaf de kassels
verkondigd wordt. Ook het afgewezen aanbod der ge-
nade, door hen die onder de verharding besloten liggen
verhoogt de eer van Hem, die alle dingen tot Zijn eer
doet. Ook de uitverkiezing en verwerping strekken uit-
endelijk ter ere Gods. De dwalende Geref. Gem. moes-
ten zich wegschamen, dat zij Ds Kok uit V., de man,
die de Waarheid getrouwelijk dient, uit oorzaak van
hun eigen DWALING met de BANYLOEK hebben ge-
troffen. Ze dienden Ds Kok wel om vergeving te vra-
gen. De waardige knecht des Heeren, Ds Kok, met zijn
vele aanhangers in en buiten de Geref. Gem., vormt
tegen de dwaling en de ondeskundigheid der Synode
een LEVENDE AANKLACHT.

Later:

Als iemand, die weet wat een botsing met Saulin-
ten betekent, stel ik me naast de art. 31-ers. Deze
mensen hebben bewezen, dat zij ten tijde van verdruk-
king of vervolging, niet „terstond geërgerd" worden.
Zo wordt er in het kamp van de dwalende VALSE
kerken van 1886, op de art. 31-ers afgegeven, dat hun Profs
pauzen zijn, en de art. 31-ers willoze volgelingen. Felt
is, dat ALLE profs bij de art. 31-ers NIETS te ver-
tellen hebben, omdat ELKE kerkeraad en gemeente
daar VOLSTREKT zelfstandig is.

Ook:

Ik heb NOOIT zulke eenvoudige theologen ontmoet
als juist bij de art. 31-ers. Dan moet men dat heers-
zuchtig gedoe eens zien bij de 1886-ers, waar b.v. in de
gemeente Soest een respectabel theoloog als Ds Leen-
houts verklaarde in het verband der Geref. Kerken te
willen blijven, maar evenals de art. 31-ers, bezwaar te
hebben tegen de Synodale besluiten. In strijd met alle
kerkrecht is daar in Soest met een lijst met handteke-
ningen tegen Ds L. en kerkeraadsleden gewerkt, een
hetze onttekend. Daar is de Classis, waar Soest toe
behoort, met pauselijk gezag bekleed, aan te pas ge-
komen. Er is met dreigementen gewerkt, zodat ik me
afvraag, in hoeverre ze Ds L. klein hebben gekregen.

Tal van adhaesie-betuigingen werden ontvangen van
leden der 1886-kerken, mensen, die volledig instemmen
met het standpunt der art. 31-ers, doch de Geref. Ker-
ken niet willen verlaten, en bevreemd zijn voor het
Synode-„gezag". En dat alles om een..... VERONDER-
STELLING. Als het nu nog een wezenlijk leerstuk gold,
dan zou ik me dat kunnen indenken.

Verder:

Allerwege komen ze u tegen met de LEUGEN, „dat
de art. 31-ers leren, dat de kinderen door de doop we-
dergeboren zijn". Dat is niet waar. De art. 31-ers be-
schouwen de kinderdoop, evenals ieder weldenkend
Calvinist in den lande die beschouwt, met verwerping
van de dwaling der veronderstelde wedergeboorte.

Maar ik ga terug naar de sidderende Geref. Bond.
Ik heb gelezen, dat de kerkorde, die Prof. Severijn
hield opstellen en ondertekenen, door de Synode is an-
genomen met 76—14 stemmen. Twee Geref. Bonders
hebben voorgestemd en 12 tegen, zodat gezegd kan
worden, dat de G.B. tegen de Kerkorde heeft gestemd.
Nu zou men ook mogen verwachten, dat de G.B. ALLE
gehoorzaamheid aan deze kerkorde zal weigeren. De
Synode is geen Tweede Kamer, waar men over zake-
lijke dingen stemt, en waar de minderheid zich heeft
neer te leggen bij wat de meerderheid beslist. De G.B.
vond de nieuwe kerkwet VERWERPELIJK. Laat ik nu
zeggen, dat ik er blij om ben, dat de G.B. zo flink was
om tegen te stemmen. Ik wens ze daarom kracht en
wijsheid toe, om van deze SLECHTE kerkwet NIETS
in praktijk te brengen. Door tegen te stemmen heeft
de G.B. een goede principiële uitspraak gedaan. Laat
ze er nu ook toe over gaan om hun principe te HAND-
HAVEN.

Laat dan de strijd der art. 31-ers u een lichtend
voorbeeld zijn. Wie echter het oor te luisteren legt, zal

spoedig tot de conclusie komen, dat de G.B.-ers, na hun „tegenstemmen“ straks per 1 Mei 1951 „rustig“ zullen beginnen met deze kerkorde uit te voeren, na te leven, en aan de gemeenten op te dringen.

Het is toch wel eens nuttig, te vernemen, dat er ook menschen zijn, die zich niet laten suggereeren, maar uit eigen oogen zien. K. S.

De Gereformeerde Bond

In het orgaan „Der Waarheid Getuigenis geven“ lezen we over den Gereformeerden Bond in de Hervormde kerk:

Ik kan me indenken, dat, als men in zijn ambtsbediening altijd ondeugdelijke reglementen handhaafde, het rechtsgewoone zodanig is afgestompt, dat men zich moeilijk zal kunnen indenken, waarom dit blad zich over handhaven van 's Heeren rechten in de kerk zo druk kan maken, en waarom men deze verwerpelijke kerkorde eveneens niet aan de gemeenten zou kunnen opleggen. Toch is daar wel verschil. De regl. van 1816 waren onwettig door Staatsgeweld der Kerk opgelegd. De kerk had die wetten ZELF NOOIT begeerd. DEZE kerkorde is daargesteld door de kerk ZELF. En de Vrijz. De Reddingus, die, na aanneming der kerkorde, zeide: „DEZE kerk is nu de VERKEERDE Kerk“, heeft daarmede een richtlijn gegeven voor de G.B. Ook voor de G.B. is de Herv. Kerk thans de verkeerde kerk. De voorstemmers brengen hen dat al aan 't verstand.

In „Vrij Nederland“ gaf de Herv. Ds J. de Jong te Amsterdam een hevige slag tegen de G.B. als volgt: „Het grote blok tegenstemmers is gevormd door de uiterste rechtervleugel van de Herv. Kerk, de z.g. Ger. Bond. Deze schakeling was met 14 leden in de dubbele Synode vertegenwoordigd, 12 van de 14 stemden tegen. En het zal de ervaring wel zijn van allen, die de jaren door insider waren in het synodale werk, dat deze groep zich blijvend een secte heeft betoond, die hermetisch gesloten was en bleef“.

Nu voegt Ds Vroegindewij uit Veenendaal Ds de J. in het Geref. Weekblad toe: „Deze vrijzinnige predikant blijkt weinig kerkelijk begrip te hebben.....“.

Dat is NIET zo. Ds de Jong deed niets anders, dan aan de hand van de vastgestelde Kerkorde de conclusies trekken t.a.v. de Geref. Bond. De G.B. bedenke wel, dat het ap. hetwelk gespeeld werd onder de reglementen, n.l. met WOORD, Schrift en Belijdenis propageren, en met de DAAD de regl. uitvoeren VOOR GOED ten einde is. De kerkorde MOET met WOORD en DAAD beleiden worden. Art. 10 zegt duidelijk: „Wie het belijden der kerk weersprekt, wordt geweerd“.

Nu schrijft Ds V.: „Wij wensen de Belijdenis“ enz. Ds V. U hebt niets meer te „wensen“, dat was onder het oude reglement mogelijk. Nu niet meer.

Men zal zeggen: Maar..... in art. 10 lees ik toch over de „belijdenis der Vaderen“. Zeker, maar van die belijdenis is NIETS concreet verplichtend gesteld.

Men moet slechts „in gemeenschap met de Vaderen“ concreet belijden „Christus als Heer der wereld en Koning der Kerk.....“.

Men behoeft, volgens art. 10, Christus niet te erkennen als de Zoon Gods. Als Ds V. dan schrijft: „De belijdenis zal nu op tafel kunnen komen“, dan is dat VOLSLAGEN onjuist. Het gaat in art. 10 NIET over de belijdenis, maar over „het belijden der Kerk“. Dat is heel wat anders. Wat men onder „de Kerk“ verstaat zegt ons Ds de Jong: „De Kerk, dat is..... de meerderheid, die 76; die 14 is DE SECTE. Zuiver de socialistische idee. De Kerk dult geen minderheden. Daar mag tegen de meerderheid niets worden ingebracht. Art. 10 zegt niet: „wie de belijdenis weersprekt“, doch er staat: „Wie het belijden der Kerk weersprekt wordt geweerd“, enz. De belijdenis heeft AFGEDAAN. Principieel is de kerkorde zoets als WATER, n.l. kleurloos, reukloos, smaakloos. Een algemene term is voorgeschreven, waarop iedereen, van rooms tot methodist, „ja“ zeggen, n.l. Christus Heer der wereld — Hoofd der Kerk. Voorts zal straks de MEERDERHEID der Synode, die „de kerk“ wordt genoemd, aan „het belijden der kerk“ geur en fleur geven. WAT die „meerderheid“ straks wil belijden, dat staat VRIJ. Daar trekt de kerkorde zich niets van aan. Er staat in art. 10: De Kerk belijdt in haar herderlijke brieven, kanselboodschappen, enz. (DAT VORMT NU „de belijdenis“). De „meerderheid“ van de Synode behoeft zich daarnaar echter niet te houden, want..... ALLES kan worden gewijzigd, krachtens art. 27, waar staat: „Voorstellen tot wijziging kunnen worden gedaan, enz.“. Wat er heden in staat, kan er morgen worden uitgelicht. Ik voorziet, dat de „meerderheid“ onmiddellijk uit de Kerkorde zal schrappen, waar de confessionelen NU zo blij mee zijn. Het wordt NU zo: De Kerk belijdt, wat de meerderheid belijdt. Mocht die meerderheid van inzicht veranderen, welnu, dan wijzigt men..... wat men vroeger beleed. Zo kan de Herv. Kerk van de ene hoek naar de andere toeren door alsmat te wijzigen. Om zoó Kerke te kunnen spelen, heeft men een bepaald „soort“ mensen nodig. Dat leert ons ook Ds de Jong, n.l. „Men mag niet hermetisch gesloten zijn“. Men moet openstaan voor ALLES en ALLEN. En men mag vooral niet vasthouden aan een bepaalde belijdenis. Men MOET belijden, wat de meerderheid der Synode belijdt. Zo MOET men van af 1 Mei 1951 „Hervormd“ zijn. Dat is men ook VERPLICHT. De G.B.-ers vormen vanaf 1 Mei a.s. volgens deze kerkwet „een secte“. Dat heeft Ds de Jong zeer juist gezien. Onder deze kerkorde heeft de G.B. geen belijdeniswensen meer te koesteren. „Tien jaar geen leertucht“, voorgesteld door Ds Kievit betekent slechts een uitstel van executie. De Herv. Kerk is HEDEN een getrouwe afbeelding geworden van de Roomse kerk. De Synode maakt uit, wat waarheid is, niemand mag dat weerspreken. De Synode stelt in haar kanselboodschappen vast ALLE DOGMA'S, en vermag die steeds naar eigen goeddunken te wijzigen. Aan dat ALLES is iedere Hervormde met WOORD en daad CADAVERGEHOORZAAMHEID verschuldigd. Wat de Synode, los van elke belijdenis

belijft vast te stellen, zijn ONFEILBAAR vaststaande feiten.

Deze kerk bleek rijk voor die CADAVERGEHOORZAAMHEID met 76-14-verhouding. De kerk is teruggelaten in het diensthuis, waaruit God zijn volk ten tijde der Reformatie uitleide. Een kerkwet gaat over haar functioneren, waardoor ze zich NOOIT zal kunnen uitwerken. Het is daarom een schande voor de G.B., dat er nog 2 G.B.-ers hebben voorgesteld. Blijft de G.B. in dat Genootschap? Gaat de G.B. mee terug in Rome's diensthuis van cadavergehoorzaamheid en beginselverzaking? U moet dat zelf maar weten..... Maar wie zich moedwillig en vrijwillig in het geestelijke Sodom, dat thans Herv. Kerk heet, begeeft, sluit zichzelf ook BUITEN.

Ieder christen zal THANS zeggen: „Dit is de VALSE KERK, die aan zich en haar ordinantiën meer gezag toekent dan aan de Woorden Gods. Het moet Ds Vr. en de ganze G.B. toch bekend zijn, dat vanaf 1 Mei 1951 de gehele Herv. Jeugd praktisch aan iedere Herv. Kerkeraad zal zijn onttrokken en gesteld zal zijn onder de Herv. Jeugdraad en de bedieningen. Zo wordt er een opgroeiend geslacht gekweekt, dat „rijp“ zal zijn voor cadavergehoorzaamheid“. De praktijk heeft geleerd, dat, als men de jeugd maar goed laat dansen, voetballen, en met film en televisie vergiftigd, dan hebben ze geen..... belijdeniswensen meer. Dat voltrekt zich per 1 Mei in de Kerk praktisch in alle gemeenten en in alle Herv. gezinnen. Wanneer Ds Vr. c.s. lust hebben, dat in Veenendaal en overal elders in den lande openlijk of bedektelijk door te voeren, en dan 's Zondags toch nog bevindelijk te preken..... dat is hun zaak.

Aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen. Wij zullen onze 7 kinderen niet uitleveren aan deze verdervers.

Vanaf 1 Mei 1951 zal iedereen, die in de Herv. Kerk tot de Evangeliebediening wordt toegelaten, krachtens ord. 7, art. 16, door middel van 't colloquium naarstig worden getest en onderzocht, hoe hij staat t.o.v. „Kerk en Wereld“. Ieder, die belijdeniswensen koestert, wordt..... niet meer toegelaten. De G.B. vormt vanaf 1 Mei een uitstervend ras. Er gaan door overlijden en emeritaat predikanten met belijdeniswensen heen, en tengevolge van het colloquium komt er niet één meer bij.

Thans kan de G.B. nog glansrijk de overwinning behalen, en met medeneming van al hun kerkelijke goederen, een geweldig Calvinistisch bloe vormen. Ook de postie der confessionelen zou dan in de Kerk onhoudbaar worden. De Reformatie zou dan in Nederland als een wervelwind doorbreken. En wanneer dan de Geref. gezindheid in Nederland eens deed, wat Ds de Jong adviseerde, n.l. niet hermetisch voor elkander gesloten blijven, maar meer beseffen, dat in die Geref. kringen, waar men elkander nu links laat liggen, toch talrijken zijn, die later in dezelfde oorden zullen vertoeven, om gezamenlijk God te dienen.

Wanneer dat besef door zou breken DAN ZIJN WE ER.

1 Mei 1951 is voor land en volk een fatale datum. Dan gaat een miljoenenkerk (origineel kerk der reformatie) terug naar het oude DIENSTHUIS. Laat de G.B. deze datum zonder meer passeren, dan kan niet de „lasterende reus“, maar de toorn Gods u wel eens doen sliden. Op 7 December 1950 is de Herv. Kerk volledig GEDEFORMEERD.

Voor de GEREFORMEERDE BOND blijft er nu maar EEN tegenzet mogelijk, n.l. de REFORMATIE.

Tot zoover het blad. Reformatie, vrijmaking, dat blijft het eenige parool. K. S.

Maria, de moeder van onzen Heere Jezus Christus (IX)

VII. OP DE BRUILOFT TE KANA.

Het Evangelie van Johannes draagt in vele opzichten ten aanzien van de andere Evangelien het karakter van aanvulling. Heel wat feiten, die de synoptische Evangelien van Mattheus, Marcus en Lucas ons geven, worden door Johannes voorbijgegaan, terwijl andere feiten door hem alleen worden gegeven.

Dat is b.v. het geval met hetgeen gebeurd is op de bruiloft te Kana, waar de Heiland Zijn eerste wonder heeft verricht.

De Heere Jezus is Zijn openbare ambtswerk begonnen. Bij Zijn doop door Johannes is de Geest, die Hem tot Zijn ambtszaak bekwamen zou, op Hem nederge-daald. Hij heeft in de woestijn de verzoeking van Satan doorstaan.

Hij begeeft Zich met de eerste discipelen, die Hij Zich heeft verworven: Johannes, Petrus, Andreas, Filippus en Nathanaël naar Galilea.

Daar treffen wij Hem aan te Kana, een plaats, waarschijnlijk niet ver van Nazareth gelegen. Zijn moeder, Maria, bevindt zich op een bruiloftsfeest. Jezus wordt met zijn discipelen eveneens uitgenodigd.

Op dit bruiloftsfeest komt het tusschen Jezus en zijn moeder tot een eigenaardig conflict. Het blijkt, dat er op de bruiloft niet voldoende wijn is. „Het kan wel niet betwijfeld worden, dat dit gebrek in verband stond met de komst van zes of zeven onverwachte gasten. Jezus en zijn discipelen“.

Maria komt tot Jezus met de mededeeling: „Zij hebben geen wijn“, vs 3.

Wat heeft Maria met deze mededeeling bedoeld? „Bengel, Paulus, waren van oordeel, dat Maria door dit woord Jezus tot heengaan wilde bewegen, om alzo aan het overige gezelschap het teken tot vertrek te geven. Het antwoord van Jezus zou betekenen: „Wat hebt gij mij te bevelen? Het uur van vertrek is

voor mij nog niet gekomen“. Een dergelijke verklaring behoeft geen wederlegging. De uitdrukking „mijne ure“ in ons Evangelie wordt steeds in een ernstigen en plechtigen zin gebezigd“.

Calvin meent, dat Maria „Jezus wilde aansporen iets tot godsdienstige opwekking van de gasten te doen, uit vrees, dat het gezelschap zich anders zou vervelen en ook om de schaamte van den bruidegom niet in het oog te doen vallen“).

Ook deze gedachte komt niet in aanmerking. „Het is ongetwijfeld een stilzwijgende bede om hulp. Maar hoe komt het Maria in de gedachte in een dergelijk geval een beroep te doen op Jezus' hulp?“).

Men heeft wel eens gedacht, dat Jezus in den familiekring reeds wonderen heeft gedaan. Maar dat is in strijd met vs 11, waarin uitdrukkelijk staat, dat dit het eerste wonder is geweest.

Aan twee dingen moeten we denken. In de eerste plaats aan hetgeen aan deze komst op de bruiloft vooraf is gegaan. „Kan men zich een oogenblik voorstellen, dat de discipelen niet alles verteld hadden, wat in Judea was gebeurd: de plechtige verklaring van Johannes den Dooper, het wonderbaar tooneel bij den doop, door Johannes bekend gemaakt, de proeve van bovennatuurlijk weten, welke Jezus had gegeven bij de ontmoeting van Nathanaël, eindelijk die prachtige belofte van groter, heerlijker dingen, van een geopenden hemel, van opklimmende en nederdalende engelen, die hunne oogen van nu aan zouden zien? Moest de wonderzucht, het begeeren van teekenen, dat Paulus 1 Cor. 1: 22 als den kenmerkenden trek der Joodsche vroomheid aanduidt, niet tot den hoogsten graad bij de omstanders zijn opgewekt? Het fuil alleen, dat Jezus verscheen omringd van discipelen moest voldoende zijn om te doen begrijpen, dat thans een nieuw tijdperk begon, dat de tijd van vergetelheid en afzondering voorheen een eind had genomen en die der Messiaansche openbaringen ging aanvangen. Voegen wij hier tenslotte nog, wat Maria aangaat, aan toe dat de zoolang onderdrukte herinnering aan de wonderbare gebeurtenissen, die de geboorte van dezen Zoon vergezeld hadden, met kracht in haar moederlijk hart moest ontwaken.

Het zoolang en met zooveel ongeduld verwachte uur heeft eindelijk geslagen! Komt het haar, Maria, niet toe, daarvan het beslissend teken te geven? Zij is gewoon aan de gehoorzaamheid van haar Zoon; zij twijfelt er niet aan, of hij zal handelen op haar aansporing. Zoo men het woord van Maria zoo algemeen opvat, dan begrijpt men, dat hetgeen zij wil niet slechts een hulpbetoon is aan den verlegen bruidegom, doch 'n schitterende daad bij deze gelegenheid ter inwijding van het Messiaansche koninkrijk. Zij ziet, nu de wijn ontbreekt, hoe de hemel zich opent, de engel nederdaalt en een wonderbare openbaring plaats grijpt als aanvang van een reeks wonderen. Elke andere moeilijkheid zou haar tot voorwendsel gediend hebben om hetzelfde doel te bereiken: „Gij zijt de Messias; het is tijd, te toonen wie Gij zijt!“ Wat Jezus aangaat, zien wij hier de herhaling van den derden vorm der verzoeking in de woestijn (Luc. 4: 9). Hij wordt uitgenoodigd, van zijn wondermacht een gebruik te maken, dat de door Gods voorzienig bestel nauwkeurig gestelde grenzen overschrijdt. Dit kan hij evenmin doen op de bede van zijn moeder, als op de aansporing van Satan of op het verzoek der Farizeërs (Matth. 12: 8)“).

Maria denkt, na hetgeen er gebeurd is: de heiligtijd is gekomen. Nu moet haar Zoon zich als Messias openbaren. „Er lag voor Jezus in deze vraag, in deze onuitgesproken vraag, die niettemin bijna een eisch was, een groote verzoeking om voor heel Israël zich hier (ontijdig!) bekend te maken als de Messias“. Tevens moeten we nog aan iets anders denken. De wijn is in de Bijbeltaal het symbool van de Heiligtijd van Israël onder den verwachten Messias. In den Jacobszegen van Gen. 49: 10-12 heet 't van Juda: De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tusschen zijne voeten, totdat Silo komt; en Dien zullen de volkeren gehoorzaam zijn. Hij bindt zijnen jongen ezel aan den wijnstok, en het veulen zijner ezelin aan den edelsten wijnstok. Hij wascht zijn kleed in den wijn en zijnen mantel in wijndruivenbloed. Hij is roodachtig van oogen door den wijn, en wit van tanden door de melk.

„Wanneer Mozes met het volk Israël aan den zoom der woestijn gelegerd, in 't oasen-complex van Kades naar tiding uitziet over het nieuwe land, waarin een vernieuwd volk een nieuw leven zal beginnen, dan dragen de mannen, die het land zijn gaan bezien, als symbool van het heel andere en veel vreugdevoller leven in het Beloofde Land, een groote wijntros (Num. 13: 23). De Tempel te Jeruzalem droeg als symbool van het ware Israël een zeer grooten vergulden wijntros boven aan den voorgevel, die door vrome giften van rijke menschen af en toe met nieuwe ranken en trossen werd uitgebreid (Joh. 15: 5)“).

Maria heeft door haar woord: zij hebben geen wijn, Christus verzocht op te treden als den Messias en op dit bruiloftsfeest, den Messiaanschen heiligtijd in te luiden. Vandaar dat 't antwoord, dat Hij aan Maria geeft zoo buitengewoon scherp is. Vrouw, wat heb ik met u te doen; Mijne ure is nog niet gekomen. K. MEIMA.

*) Godet, a.w. I, p. 210.

*) Godet, a.w. I, p. 210.

*) Godet, a.w. I, p. 210.

*) Godet, a.w. I, p. 212.

*) D. J. Baarslag, Oud-Israël, XVIII, p. 112.

*) Baarslag, a.w. XVIII, p. 113.